

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110211228
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovič
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1110211228.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovič a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiány Pastierikovej v právnej veci žalobcu: Slovenská konsolidačná, a.s., Cintorínska 21, 814 99 Bratislava, IČO: 35 776 005, proti žalovanému: N.. I.. N. Č., T.. XX.XX.XXXX, U. H. S., G. Z. J., zastúpený: Mgr. Dušan Oravec, advokát, Laurinská 2, 811 01 Bratislava, o zaplatenie 70.085,74 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 32Cb/191/2010-388 zo dňa 21. júna 2022 v znení opravného uznesenia č.k. 32Cb/191/2010-451 zo dňa 8. decembra 2022, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave odvolanie žalovaného v časti proti I. výroku rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 32Cb/191/2010-388 zo dňa 21. júna 2022 v znení opravného uznesenia č.k. 32Cb/191/2010-451 zo dňa 8. decembra 2022 odmieta.

II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 32Cb/191/2010-388 zo dňa 21. júna 2022 v znení opravného uznesenia č.k. 32Cb/191/2010-451 zo dňa 8. decembra 2022 v odvolaním napadnutej časti II. a III. výroku potvrdzuje.

III. Žalobca nemá proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výkonom návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol. II. výkonom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 70.085,74 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 70.085,74 eur od 14. mája 2009 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. III. výkonom žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo 16. februára 2010 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu 70.085,74 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobu odôvodnil tým, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 6. júna 2007, č.k. 4Cob/44/2007-235 bola žaloba žalobcu o zaplatenie sumy 34.402.364,- Sk zamietnutá, v časti o zaplatenie 11.054.600,- Sk bol rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 6. decembra 2006, č.k. 25Cb/292/2004-192 potvrdený a žalobcovi bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania vo výške 2.111.403,50 Sk. Na základe výzvy právneho zástupcu žalovaného z 1. augusta 2007 uhradil žalobca žalovanému priznané trovy konania. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ v príslušnom gramatickom tvare) z 29. decembra 2008, sp. zn. 6Obdo/37/2007 bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 6. júna 2007, č.k. 4Cob/44/2007-235 vo výroku, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 6. decembra 2006, č.k. 25Cb/292/2004-192 zmenený, zrušený a vec bola vrátená Krajskému súdu v Bratislave na

ďalšie konanie. Po rozhodnutí dovolacieho súdu vyzval žalobca žalovaného na vrátenie vyplatených trov konania, keďže právoplatný rozsudok, na základe ktorého boli trovy konania zaplatené, bol rozhodnutím dovolacieho súdu zrušený. Žalovaný výzvu na vrátenie vyplatených trov konania prevzal dňa 6. mája 2009, avšak na výzvu nereagoval a prijatú platbu žalobcovi neuhradil.

3. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu Okresného súdu Bratislava I z 30. marca 2010, č.k. 33Rob/61/2010-44 navrhol podanú žalobu zamietnuť. Uviedol, že k bezdôvodnému obohateniu doposiaľ nedošlo a žaloba bola podaná predčasne, keďže právny dôvod, pre ktorý bol žalobca povinný nahradiť žalovanému trovy konania neodpadol. Súdne konanie doposiaľ trvá, žalovanému v ňom vznikli a vznikajú ďalšie trovy. K bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného by mohlo dôjsť len v prípade, že v súdnom spore vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/292/2004 bude právoplatne rozhodnuté v jeho neprospech. Zároveň žalovaný poukázal na to, že odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. júna 2007, č.k. 4Cob/44/2007-235 bolo uznesením najvyššieho súdu z 29. decembra 2008, sp. zn. 6Obo/208/2007 odmietnuté.

4. Rozsudkom z 24. apríla 2014, č.k. 32Cb/191/2010-104 súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 70.085,74 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 14. mája 2009 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 4.205 eur.

5. Krajský súd v Bratislave na základe odvolania žalovaného uznesením z 11. februára 2016, č.k. 8Cob/203/2014-177 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Z predložených listinných dôkazov dospel súd k nasledovným skutkovým zisteniam:

V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/292/2004 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 45.456.964,- Sk. Rozsudkom zo 6. decembra 2006, č.k. 25Cb/292/2004-192 súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 34.402.364,- Sk, vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 308.400,- Sk. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo 6. júna 2007, č.k. 4Cob/44/2007-235 odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 6. decembra 2006, č.k. 25Cb/292/2004-192 vo vyhovujúcom výroku zmenil tak, že žalobu zamietol, vo zvyšnej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania vo výške 2.111.403,50 Sk.

Výzvou z 1. augusta 2007 doručenu žalobcovi dňa 3. augusta 2007 vyzval právny zástupca žalovaného žalobcu na úhradu sumy 2.111.403,- Sk. Žalobca dňa 6. augusta 2007 uhradil žalovanému sumu 2.111.403,- Sk.

Uznesením z 28. decembra 2008 (právoplatným dňa 5. marca 2009), sp. zn. 6Obo/37/2007 najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 6. júna 2007, č.k. 4Cob/44/2007-235 v časti, ktorou bol rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 6. decembra 2006, č.k. 25Cb/292/2004-192 zmenený, zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Uznesením z 29. decembra 2008, sp. zn. 6Obo/208/2007 najvyšší súd odvolanie žalobcu proti výroku Krajského súdu v Bratislave zo 6. júna 2007, č.k. 4Cob/44/2007-235 o trovách konania odmietol. Po zrušení veci dovolacím súdom si žalovaný v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/292/2004 a Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1Cob/99/2009 uplatnil nárok voči žalobcovi na zaplatenie sumy 2.413.876,50 eur vo forme vzájomnej žaloby. Z tohto dôvodu Krajský súd v Bratislave uznesením z 12. novembra 2009, č.k. 1Cob/99/2009-305 rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo 6. decembra 2006, č.k. 25Cb/292/2004-192 vo vyhovujúcej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca výzvou z 30. apríla 2009 vyzval žalovaného na vrátenie sumy 70.085,74 eur v lehote 7 dní odo dňa doručenia výzvy, ktorú predstavovali trovy konania uhradené na základe rozhodnutia súdu, ktoré bolo zrušené rozhodnutím dovolacieho súdu. Predmetná výzva bola žalovanému doručená dňa 6. mája 2009.

Listom z 26. júna 2014 doručeným žalobcovi dňa 26. júna 2014 si žalovaný voči pohľadávke žalobcu 70.085,74 eur započítal pohľadávku, ktorú mal žalovaný voči žalobcovi, a ktorú si uplatnil v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/292/2004 vo forme vzájomnej žaloby.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 11. apríla 2017, č.k. 25Cb/292/2004-574 súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.141.949,28 eur a vzájomnú žalobu žalovaného v celom rozsahu zamietol. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 2021, č.k. 3Cob/148/2019-710 odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 11. apríla 2017,

č.k. 25Cb/292/2004-574 vo výrokoch, ktorými uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.141.949,28 eur a vzájomnú žalobu žalovaného zamietol.

7. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 164, § 453 ods. 3, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2, § 396 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 451 ods. 1, 2, § 458 ods. 1, § 580 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 243d ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“).

8. Žalovaný navrhoval prerušiť konanie do skončenia dovolacieho konania vedeného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 2021, č.k. 3Cob/148/2019-710 s poukazom na znenie ustanovenia § 164 CSP. Podľa názoru súdu nebol daný dôvod na prerušenie konania podľa ustanovenia § 164 CSP, keďže v predmetnom zákonnom ustanovení je upravené fakultatívne prerušenie konania, čo znamená, že súd môže, ale zároveň nemusí konanie prerušiť, ak sa v inom súdnom konaní rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie v spore. Navyše súd poukázal na to, že vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/292/2004 bolo o žalobe žalobcu a o vzájomnej žalobe žalovaného právoplatne rozhodnuté, čo znamená, že bola odstránená právna neistota tak v právnom postavení žalobcu, ako aj v právnom postavení žalovaného. Z tohto dôvodu nie je potrebné počkať na výsledok dovolacieho konania. S poukazom na vyššie uvedené súd návrh žalovaného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol (výrok I.).

9. Vo vzťahu k rozhodnutiu o podanej žalobe súd konštatoval, že žalobcom vymedzený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia majú predstavovať trovy konania vyplatené na základe súdneho rozhodnutia, ktoré bolo zrušené rozhodnutím dovolacieho súdu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že pohľadávka na trovách konania má procesný charakter a vzniká až právoplatnosťou rozhodnutia o náhrade trov konania, čo znamená, rozhodnutie o náhrade trov konania má konštitutívne účinky. Ak následne dôjde (na základe mimoriadneho opravného prostriedku alebo na základe ústavnej sťažnosti) k zrušeniu právoplatného rozhodnutia o trovách konania, odpadne povinnosť dlžníka na základe takéhoto rozhodnutia plniť a zjednodušene povedané, zanikne aj samotná pohľadávka na trovách konania. Ak dôjde k plneniu a následne dovolací súd (prípadne ústavný súd) rozhodnutie o trovách konania zruší, vzniká na strane tej strany sporu, ktorej bola náhrada trov konania zrušeným rozhodnutím priznaná, dňom právoplatnosti kasačného rozhodnutia bezdôvodné obohatenie získané plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, čo znamená, že príjemca náhrady trov konania je povinný prijať platbu trov konania vrátiť. V prípade zrušeného rozhodnutia o trovách konania tak s poukazom na charakter pohľadávky ako procesnej a s poukazom na konštitutívne účinky rozhodnutia o trovách konania nie sú aplikovateľné právne závery vyplývajúce z judikatúry najvyššieho súdu, v zmysle ktorej ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, potom trvá ďalej, bez ohľadu na to, či právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré toto právo iba deklarovalo, bolo či nebolo zrušené alebo stratilo svoju účinnosť (k tomu vid' druhá právna veta judikátu R 74/2019 a obdobne aj uznesenie najvyššieho súdu z 25. októbra 2017, sp. zn. 8Cdo/30/2017). Naopak, vyššie vyslovené právne závery súdu majú oporu v prvej právnej vete judikátu R 74/2019, podľa ktorej ten, komu bolo plnené na základe rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené alebo stratilo podľa procesných predpisov účinky, sa bezdôvodne obohacuje len vtedy, ak právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve. Rovnaké právne východiská sú následne plne aplikovateľné aj v situácii, keď nedôjde k zrušeniu len právoplatného rozhodnutia o trovách konania, ale aj vtedy, keď dôjde k zrušeniu právoplatného rozhodnutia vo veci samej rozhodnutím dovolacieho súdu. Súd poukázal na to, že rozhodnutie o trovách konania je jednostranne závislé od existencie rozhodnutia vo veci samej. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej výrok o výške trov konania ako závislé rozhodnutie (závislý výrok) stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na (zrušené) rozhodnutie vo veci samej by zostal výrok rozhodnutia o výške trov konania osamotený, strácal by rozumný zmysel a odporovalo by to princípu právnej istoty (k tomu vid' aj 3Obdo/3/2020, 3Obdo/10/2020 a 3Obdo/75/2020). Uvedené znamená, že ak došlo k zrušeniu právoplatného rozhodnutia vo veci samej rozhodnutím dovolacieho súdu (ústavného súdu) - a v období medzi právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej a právoplatnosťou kasačného uznesenia dovolacieho súdu (nálezu ústavného súdu) pôvodne neúspešná strana sporu uhradila druhej strane priznané trovy konania - došlo k odpadnutiu právneho titulu, na základe ktorého boli trovy konania uhradené a k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane príjemcu náhrady trov konania. K predmetnému právnomu záveru je možné dospieť aj pri správnom výklade ustanovenia § 243d ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016, resp. ustanovenia § 453 ods. 3 CSP. Z predmetných zákonných ustanovení jednoznačne vyplýva, že v prípade zrušenia právoplatného rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej zrušujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu je

povinný súd, ktorému bola vec vrátená, rozhodnúť nielen o trovách dovolacieho konania, ale aj o trovách pôvodného konania. Uvedené znamená, že zrušením rozhodnutia vo veci samej dovolacieho súdu dochádza ex lege aj k zrušeniu súvisiaceho (a jednostranne závislého) rozhodnutia o prvoinštančného a odvolacieho trovách konania.

10. Pri aplikácii vyššie vyslovených právnych záverov na rozhodovaný spor vyhodnotil súd žalobou uplatnený nárok ako dôvodný. Žalobca zaplatil dňa 6. augusta 2007 žalovanému v prepočte na eurá sumu 70.085,74 eur predstavujúcu náhradu trov konania na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. júna 2007, č.k. 4Cob/44/2007-235. Predmetný rozsudok odvolacieho súdu bol vo výroku o zamietnutí žaloby (a o zmene rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo 6. decembra 2006, č.k. 25Cb/292/2004-192) následne zrušený uznesením najvyššieho súdu z 29. decembra 2008, sp. zn. 6Obdo/37/2007. Okamihom právoplatnosti kasačného uznesenia dovolacieho súdu (uznesenia najvyššieho súdu z 29. decembra 2008, sp. zn. 6Obdo/37/2007) zanikol aj výrok rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. júna 2007, č.k. 4Cob/44/2007-235 o trovách konania a odpadol tak na strane žalovaného právny dôvod, na základe ktorého prijal od žalobcu plnenie. Uvedené konštatovanie platí bez ohľadu na to, že priamo vo výroku uznesenia najvyššieho súdu z 29. decembra 2008, sp. zn. 6Obdo/37/2007 nie je výslovne uvedené, že dovolací súd zrušil aj výrok odvolacieho súdu o trovách konania. Taktiež je nepodstatné, že uznesením z 29. decembra 2008, sp. zn. 6Obdo/37/2007 najvyšší súd odmietol odvolanie žalobcu proti výroku rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. júna 2007, č.k. 4Cob/44/2007-235 o trovách konania, keďže k odmietnutiu odvolania došlo len preto, že toto bolo podané proti výroku rozhodnutia odvolacieho súdu a zákon pripúšťal podanie odvolania len proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Dňa 5. marca 2009 sa tak žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil získaním plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol a v súlade s ustanovením § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka vznikla žalovanému povinnosť získané obohatenie žalobcovi vrátiť. Deň vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného tak je 5. marec 2009. Žalovaný napriek tejto skutočnosti žalobcovi bezdôvodné obohatenie nevrátil, hoci ho žalobca na predmetnú povinnosť vyzval listom z 30. apríla 2009 doručeným žalovanému dňa 6. mája 2009. Na základe predmetného právneho záveru vyhodnotil súd ako nesprávnu argumentáciu žalovaného, že k vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho strane mohlo dôjsť až v prípade právoplatného rozhodnutia v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/292/2004 v jeho neprospech.

11. Ak sa žalovaný v konaní bránil tým, že pohľadávka žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia zanikla na základe jednostranného zápočtu žalovaného z 26. júna 2014, predmetný prostriedok procesnej obrany žalovaného vyhodnotil súd ako nedôvodný. Pohľadávka žalovaného, ktorú použil na započítanie proti pohľadávke žalobcu, mala spočívať v nároku žalovaného na poskytnutie právnych služieb na základe neplatnej zmluvy vo výške 2.413.876,52 eur. Predmetnú pohľadávku si žalovaný uplatnil v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/292/2004 vo forme vzájomnej žaloby. O nároku žalovaného voči žalovanému bolo v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/292/2004 právoplatne rozhodnuté tak, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 11. apríla 2017, č.k. 25Cb/292/2004-574 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 2021, č.k. 3Cob/148/2019-710 bola vzájomná žaloba žalovaného zamietnutá. Z rozsudkov Okresného súdu Bratislava I z 11. apríla 2017, č.k. 25Cb/292/2004-574 a Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 2021, č.k. 3Cob/148/2019-710 vyplýva, že nebola neplatná celá zmluva o poskytovaní právnych služieb uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným, ale len tá jej časť, ktorá sa týkala dojednania o osobitnej podielovej odmene. Pri zohľadnení predmetných záverov súdov je zrejmé, že žalovaný nedisponuje pohľadávkou voči žalobcovi, ktorú použil na započítanie voči pohľadávke žalobcu v oznámení o jednostrannom započítaní pohľadávok z 26. júna 2014. Keďže žalovaný nemá nárok na zaplatenie ním označenej pohľadávky, nedošlo k zániku žalobou uplatnenej pohľadávky žalobcu na zaplatenie sumy 70.085,74 eur na základe jednostranného zápočtu žalovaného z 26. júna 2014.

12. Súd ďalej uviedol, že žalobca má v konaní nárok okrem uplatnenej istiny pohľadávky aj nárok na zaplatenie uplatneného úroku z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. (v znení Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 586/2008 Z. z.). Žalovaný sa do omeškania s plnením bezdôvodného obohatenia dostal dňa 14. mája 2009, ktorý predstavuje deň nasledujúci po uplynutí 7-dňovej lehoty na dobrovoľné plnenie určenej žalobcom vo výzve na vydanie bezdôvodného obohatenia z 30. apríla 2009. K prvému dňu omeškania bola výška úrokov z omeškania v hodnote 9 % ročne (základná sadzba

Európskej centrálnej banky 1 % + 8 %). Preto má žalobca voči žalovanému nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 70.085,74 eur od 14. mája 2009 až do zaplatenia istiny. Z dôvodov uvedených vyššie, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 70.085,74 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo 70.085,74 eur od 14. mája 2009 do zaplatenia (výrok II.). Žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, ktoré pozostávajú tak z trov prvoinštančného konania, ako aj trov odvolacieho konania (výrok III.)

13. Uznesením č.k. 32Cb/191/2010-451 zo dňa 8. decembra 2022 súd prvej inštancie v záhlaví rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 21. júna 2022, č.k. 32Cb/191/2010-388 opravil sídlo žalobcu tak, že má správne znieť nasledovne: „Cintorínska 21, 814 99 Bratislava“.

14. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

15. Žalovaný poukázal na to, že podal v tomto konaní podaním zo dňa 20.07.2016, doručeným súdu dňa 22.07.2016, výzvu na postup podľa § 138 CSP a návrh na zastavenie konania. Zastával názor, že nárok žalobcu v tomto konaní predstavuje zjavne nedôvodnú žalobu a toto konanie malo byť zastavené. Ďalej boli v predmetnom podaní uvedené aj ďalšie rozhodné skutočnosti, ktoré v danom čase predstavovali závažné skutočnosti a dôvody, pre ktoré malo byť toto konanie zastavené a ktoré preukazovali predčasnosť podanej žaloby. Namietal, že o návrhu žalovaného na postup podľa § 138 CSP a návrhu na zastavenie konania súd prvej inštancie nerozhodol uznesením, aj keď tak urobiť na základe § 234 ods. 1 CSP a nasl. mal. Keďže súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s § 234 ods. 1 CSP a nasl., keď o návrhu na postup podľa § 138 CSP a návrhu na zastavenie konania vôbec nerozhodol, pričom vzhľadom na povahu návrhu mal rozhodnúť uznesením a pripustiť aj opravný prostriedok, privodil vážnu ujmu na právach žalovaného, v dôsledku čoho má uvedené procesné pochybenie súdu prvej inštancie za následok odvolací dôvod, a to porušenie práva na spravodlivý proces a konanie má aj inú vadu, ktorý má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

16. Ako aj vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, toto konanie bolo prerušené do rozhodnutia vo veci medzi stranami sporu vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/292/2004. Tým, že súd prvej inštancie v tomto konaní pred rozhodnutím o prerušení konania aj vzhľadom na naplnenia kritérií a princípov hospodárnosti konania nerozhodoval o zastavení konania, založil stav, že ochrana práv strán sporu nebola v tomto konaní účinná a rýchla, čím došlo v tomto konaní k porušeniu čl. 17 CSP, v dôsledku čoho bolo toto konanie zaťažené vadami podľa § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP. Zastavenie tohto konania bolo tiež dôvodné aj z vecného hľadiska. Započítanie žalovaného bol posledný platný právny úkon žalovaného vykonaný vo vzťahu k žalobcovi. Započítanie žalovaného de facto zakladalo dôvod na zastavenie tohto konania a v neposlednom rade aj na zamietnutie žaloby v danom čase. Zastavenie konania bolo dôvodné aj podľa čl. 2 ods. 2 CSP, v záujme zachovania právnej istoty strán sporu. S ohľadom na tvrdené skutočnosti, najmä moment iniciovania konania a dobu trvania konania, kde stranám ale aj žalovanému vznikli a vznikajú trovy, sa žalovaný domnieval, nárok žalobcu bol uplatnený predčasne a nedôvodne.

17. Mal za to, že v prípade, keď právny dôvod plnenia odpadol z dôvodu rozhodnutia v konaní, kde boli trovy priznané, začína premlčacia doba o nároku na vrátenie trov plynúť tým momentom, kedy bolo vyhlásené konečné rozhodnutie súdu, čo v danom prípade predstavuje nové rozhodnutie v konaní, kde boli trovy priznané. Tento názor je v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Uvedená argumentácia preukazuje, že návrh žalobcu v tomto konaní bol podaný predčasne, v čoho dôsledku malo byť konanie zastavené. V neposlednom rade to malo aj zásadný vplyv na náhradu trov konania v tomto konaní, čo súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nezohľadnil. Zároveň uvedená argumentácia preukazuje, že napadnuté rozhodnutie a samotné konanie a postup súdu prvej inštancie bolo v rozpore s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, čo predstavuje ďalšie porušenie práva na spravodlivý

proces. Žalovaný s ohľadom na vyššie uvedené dôvody mal za to, že za účelom rýchlej a spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov a v záujme hospodárnosti konania bolo potrebné žalobcu, ktorý si predčasne uplatnil nárok na vrátenie trovy iného konania, vyzvať na postup podľa § 138 CSP a následne zastaviť toto konanie, čo sa však nestalo. Napadnutý rozsudok je v dôsledku uvedeného zaťažený viacerými uvedenými vadami, preto ani samotné rozhodnutie, ktoré sa v čase jeho vyhlásenia javí ako správne (pozn. v pôvodnom konaní bolo vydané nové právoplatné rozhodnutie), je v celom rozsahu nesprávne.

18. Aj z dôvodu, že nové právoplatné rozhodnutie v pôvodnom konaní, v ktorom boli priznané trovy a ktoré žalobca žiada vrátiť prostredníctvom tohto konania, považoval žalovaný za nesprávne, podal proti nemu dovolanie, preto mal žalovaný za to, že bolo potrebné toto konanie prerušiť. Prerušenie tohto konania do skončenia dovolacieho konania bolo dôvodné aj preto, že nárok v tomto konaní predstavujú trovy iného konania, v ktorom je vysoká pravdepodobnosť, že bude znovu zrušené, ako to bolo už viackrát v konaní vo veci samej, čiže v základnom spore strán sporu vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/292/2004. Arbitrárnosť a nesprávnosť napadnutého rozhodnutia videl žalovaný aj v tom, že súd prvej inštancie relevantne nevyhodnotil základnú argumentáciu, ktorú uviedol aj v odpore, že k bezdôvodnému obohateniu doposiaľ nedošlo a žaloba bola podaná predčasne, keďže právny dôvod, pre ktorý bol žalobca povinný nahradiť žalovanému trovy konania neodpadol, čo konštatuje aj súd prvej inštancie v bode 3.1 napadnutého rozsudku.

19. Napadnutý rozsudok považoval za zmätočný z dôvodu, že z rozsudkov Okresného súdu Bratislava I z 11. apríla 2017, č.k. 25Cb/292/2004-574 a Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 2021, č.k. 3Cob/148/2019-710, nevyplýva, že by súdy právoplatne rozhodli o náhrade trov konania, pretože právoplatne rozhodli len o nároku na náhradu trov konania, čím je napadnutý rozsudok nesprávny a čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nesprávne a nenáležite aplikuje citované rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, ktoré posudzovalo nárok na trovy v prípade konkurzného konania, čo viedlo aj k zjavnej nesprávnosti rozsudku. Zásadný je však iný záver Ústavného súdu SR a to, že trovy sporového konania sú považované za príslušenstvo pohľadávky napriek tomu, že v porovnaní s „iným“ príslušenstvom (úroky, úroky z omeškania) je pre ich vznik, resp. pre vznik nároku na ich náhradu nevyhnutné konštitutívne súdne rozhodnutie. Žalovaný zastával názor, že pokiaľ trovy sporového konania sú považované za príslušenstvo pohľadávky a je pre ich priznanie nevyhnutné konštitutívne súdne rozhodnutie, žalobca si nárok na uhradené trovy konania mal uplatniť v konaní, v ktorom bolo o nich rozhodované a v ktorom boli priznané, čiže v konaní strán sporu vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 Cb 282/2004, pretože len v danom konaní je možné vyhodnotiť ich dôvodnosť a výšku a to najmä s poukazom na úspech v celom spore (poznámenal, že v pôvodnom konaní, bol žalovaný aj čiastočne úspešný a čiastočné zamietnutie žaloby žalobcu je stále právoplatné). Aj z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil stav daného konania, čiže napadnutý rozsudok je v tejto časti nepreskúmateľný. Najmä s poukazom na uvedené napadnutý rozsudok považoval za vnútorne rozporný a nesprávny. Zásadne ku konštitutívnemu rozhodnutiu ohľadom vrátenia trov musí prísť v rozhodnutí, v ktorom boli priznané, pretože rozhodnutie o trovách konania je jednostranne závislé od existencie rozhodnutia vo veci samej.

20. Okrem toho namietal, že súd prvej inštancie nesprávne rozhodol aj o výške a aj o splatnosti úrokov z omeškania, pretože 14. mája 2009 nebolo právoplatné rozhodnutie vo veci samej vedenej na Okresnom súde Bratislava I, pod sp. zn. 25 Cb 292/2004. V neposlednom rade správnosti argumentácie žalovaného, že sa vrátenie trov zrušeného rozhodnutia malo riešiť v danom konaní, teda v konaní vo veci samej, nasvedčuje aj skutočnosť, že v napadnutom rozhodnutí priznaný úrok z omeškania je počítaný od 14. mája 2009, čo je zjavne nespravodlivé a likvidačné a vo svojej podstate aj arbitrárne, pretože 14. mája 2009 nikto nemohol vedieť, aké bude rozhodnutie vo veci samej. Každopádne by bolo hospodárne toto konanie a konanie vo veci samej riešiť spoločne (pozn. napr. spojením vecí), čo sa však nestalo, to však neznamená, že si žalobca mal uplatniť nárok na náhradu trov v konaní vo veci samej. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne, alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zaviazal žalobcu na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v celom rozsahu.

21. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 05.09.2022. Napadnutý rozsudok považoval za vecne správny v celom rozsahu a podané odvolanie žalovaného za nedôvodné. Žiadal, aby súd posúdil včasnosť podaného odvolania. Uviedol, že v zmysle ustálenej rozhodovacej

praxe dovolacie konanie nie je zákonnou prekážkou postupu konania, a preto nepredstavuje dôvod na prerušenie konania. Prvý výrok napadnutého rozsudku je preto vecne správny, pričom súd prvej inštancie postupoval procesne správne, keď návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol. Prerušenie konania by navyše nebolo v súlade s čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ani s princípmi uvedenými v čl. 6 a čl. 17 CSP, nakoľko týmto postupom by súd fakticky predlžoval stav, keď trovy konania protistrany v konaní sp. zn. 25Cb/292/2004 znáša žalobca v rozpore s § 252 a 255 CSP, a to aj po tom, ako bolo súdne rozhodnutie, na základe ktorého ich žalobca žalovanému uhradil zrušené, čím odpadol dôvod pre ich plnenie, pričom v novom rozhodnutí zo dňa 29.09.2021 bolo dokonca rozhodnuté v prospech žalobcu.

22. Uviedol, že žalovaný poukazuje v podanom odvolaní na súdne rozhodnutia, ktoré vychádzali z inej skutkovej situácie, nakoľko sa týkali zrušenia deklaratórneho rozhodnutia, a preto závery v nich vyslovené nie sú na prejednávanej vec aplikovateľné, keďže v prejednávanej veci sa jedná o skutkovú situáciu, keď došlo k zrušeniu konštitutívneho rozhodnutia, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému súdom priznané trovy konania.

23. Žalobca ďalej poukázal na to, že postup podľa § 138 CSP nie je podmienený návrhom žalovaného, resp. návrh žalovaného na postup podľa § 138 CSP je bez právneho významu. K záveru o zjavnej nedôvodnosti podanej žaloby musí dospieť súd (nie žalovaný), a to zo skutočností tvrdých v žalobe po predbežnom právnom posúdení. Žalobca mal za to, že pokiaľ by aj súd prejednal zjavne nedôvodnú žalobu (čo nie je prejednávaný prípad, keďže žaloba bola podaná dôvodne), takýmto prípadným nesprávnym procesným postupom nemôže dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, nakoľko týmto (riadnym prejednaním veci) súd neznesiteľne žalovanému uskutočňovať jemu patriace procesné práva v konaní, ale naopak, priznáva mu všetky procesné práva v priebehu celého konania, v ktorom je uplatnený nárok súdom riadne prejednaný. Podotkol, že aj v prípadoch, kedy by súd dospel k záveru, že žaloba je zjavne nedôvodná, nie je súd oprávnený konanie zastaviť, ako to nesprávne uvádza žalovaný. V prípade zjavne nedôvodnej žaloby je súd v súlade s § 138 CSP oprávnený len vyzvať žalobcu na späťvzatie (podľa súdu) zjavne nedôvodnej žaloby, pričom k zastaveniu konania by mohlo dôjsť až po doručení späťvzatia žaloby súdu, teda až po realizovaní dispozičného úkonu zo strany žalobcu. Návrh žalovaného na postup podľa § 138 CSP a na zastavenie konania nebol preto vznesený dôvodne a súd postupoval procesne správne, keď sa s týmto návrhom žalovaného nestotožnil, žalobcu v súlade s § 138 CSP nevyzval na späťvzatie žaloby, ale podanú žalobu prejednal v súlade s CSP a vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

24. Čo sa týka započítania, ktoré žalovaný realizoval, žalobca uviedol, že žalovaný prehliada fakt, že konanie bolo prerušené uznesením zo dňa 03.03.2017, a to až do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 25Cb/292/2004, v ktorom sa riešila aj otázka dôvodnosti vznesenej vzájomnej žaloby žalovaného, pričom súd prvej inštancie vzájomnú žalobu žalovaného zamietol, čo potvrdil aj odvolací súd. Súd prvej inštancie preto v napadnutom rozsudku dospel k správnej závere, že obrana žalovaného založená na tvrdení o zániku žalovanej pohľadávky v dôsledku jednostranného zápočtu žalovaného zo dňa 26.06.2014 nie je dôvodná. Keďže žalovaný nedisponoval žiadnou vzájomnou pohľadávkou, k platnému započítaniu zo strany žalovaného nikdy nemohlo dôjsť a ani nedošlo. Súdne konanie vedené pod sp. zn. 25Cb/292/2004 je tohto času už právoplatne ukončené. Tvrdenie žalovaného o platnosti jeho započítacieho úkonu je preto v rozpore so závermi vyššie uvedených súdnych rozhodnutí a aj vykonaným dokazovaním. Za nesprávne považoval aj tvrdenie žalovaného, že v prípade, keď právny dôvod plnenia odpadol, začína premlčacia doba o nároku na vrátenie trov plynúť až momentom, kedy bolo vyhlásené konečné rozhodnutie. Zdôraznil, že žalovaný pri svojich úvahách a zdôvodnení podaného odvolania nezohľadňuje skutočnosť, že zrušený výrok súdu o trovách konania mal konštitutívny charakter a založil neúspešnej strane sporu (v danom prípade žalobcovi) novú právnu povinnosť, vyplývajúcu z procesného práva - zaplatiť trovy konania, a to na rozdiel od výroku súdu v konaní o vydanie plnenia vo veci samej, ktorý má len deklaratórny charakter vo vzťahu k vyslovenej povinnosti vychádzajúcej zo súdom zisteného a súdnym rozhodnutím deklarovaného stavu zodpovedajúceho hmotnoprávnemu stavu. Zdôraznil, že ak ten, komu boli trovy vyplatené ich po zrušení rozsudku dobrovoľne nevráti, zadržáva ich od momentu vyhlásenia zrušujúceho rozsudku bez právneho dôvodu. Skutočnosť, že v konaní sp. zn. 25Cb/292/2004 súd v novom rozhodnutí znovu konštitutívne rozhodol o nároku na trovy konania, tentoraz v prospech žalobcu, s predmetom tohto konania nijako nesúvisí. Rovnako je bez právneho významu, že v konaní sp. zn. 25Cb/292/2004 nebolo zatiaľ rozhodnuté o výške trov konania. O povinnosti žalovaného vrátiť žalobcovi trovy konania,

ktoré mu žalobca zaplatil na základe neskôr zrušeného rozhodnutia sa v konaní o výške trov konania sp. zn. 25Cb/292/2004 rozhodovať nebude, nakoľko tento nárok nebol predmetom konania sp. zn. 25Cb/292/2004. Výška zaplatených trov konania preto nemôže byť zohľadnená ani pri rozhodovaní o výške trov konania. Nesprávne je aj tvrdenie žalovaného, že v dôsledku predčasného uplatnenia nároku malo byť konanie zastavené. Pokiaľ by totiž bola žaloba uplatnená predčasne, súd by nemohol konanie z tohto dôvodu zastaviť, ale by musel žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Ani tvrdenie žalovaného o arbitrárnosti a nesprávnosti napadnutého rozsudku nepovažoval žalobca za dôvodné. Tvrdenie žalovaného, že zrušením rozhodnutia, na základe ktorého žalobca uhradil žalovanému trovy konania k vzniku bezdôvodného obohatenia doposiaľ nedošlo a právny dôvod plnenia neodpadol, nie je správne. Zdôraznil, že je to práve žalovaný, ktorý nesprávne a nenáležite aplikuje závery vyplývajúce z ním uvádzaných rozhodnutí. Nesprávne sú aj úvahy žalovaného, že by mal byť nárok žalobcu na vrátenie zaplatených trov konania (uplatnený v konaní sp. zn. 32Cb/191/2010) riešený spoločne s nárokom vo veci samej (nárok uplatnený v konaní sp. zn. 25Cb/292/2004). Žalobca mal za to, že sa jedná o dva rozdielne nároky, ktoré vznikli v úplne inom období a na úplne odlišnom skutkovom základe. Bolo by v rozpore so zásadou hospodárnosti, aby žalobca rozširoval predmet konania sp. zn. 25Cb/292/2004 aj o neskôr vzniknutý nárok na vrátenie vyplatených trov, ktorý žalobca uplatnil v konaní sp. zn. 32Cb/191/2010. Za nedôvodné považoval aj námietky žalovaného voči rozhodnutiu súdu o uplatnenom nároku na úroky z omeškania. Súd prvej inštancie o úrokoch z omeškania rozhodol správne a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil. Nesprávne je aj tvrdenie žalovaného, že ak dôjde k zrušeniu právoplatného rozhodnutia v konaní vo veci samej dovolacím súdom, bude rozsudok zjavne nesprávny a predčasný. Pokiaľ by totiž aj dovolací súd zrušil rozsudok zo dňa 29.09.2021 a vec vrátil na nové konanie, nebol by napadnutý rozsudok nesprávny ani predčasný, nakoľko žalovaný zaplatené trovy konania žalobcovi zatiaľ nevrátil. Celá argumentácia žalovaného uvedená v odvolaní nezohľadňuje skutočnosť, že v prípade právoplatného rozhodnutia súdu o trovách konania, má výrok rozsudku vo vzťahu k povinnosti nahradiť trovy konania konštitutívny charakter, nakoľko až právoplatnosťou výroku o trovách konania vzniká povinnosť trovy nahradiť.

25. Žalobca mal zároveň za to, že hoci žalovaný v podanom odvolaní uviedol ako odvolacie dôvody aj dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. e) a f) CSP, tieto odvolacie dôvody bližšie nevymedzil. V tejto časti preto považoval podané odvolanie za nedôvodné, nakoľko žalovaný odvolaciemu súdu nevymedzil rozsah jeho preskúmvacej činnosti v zmysle uplatnených odvolacích dôvodov. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

26. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 03.10.2022. Uviedol, že námietka žalobcu ohľadom oneskorene podaného odvolania, vznesená žalobcom zrejme len z opatrnosti, je nesprávna, nakoľko odvolanie bolo riadne a včas podané. Za nepodstatnú považoval argumentáciu žalobcu ohľadom povahy nároku, pretože súd prvej inštancie tým, že nerozhodol o procesnom návrhu žalovaného na zastavenie konania, zaťažil konanie vadou, ktorá zásadným spôsobom porušila právo žalovaného na spravodlivý proces. Namietal nerešpektovanie zásadných záverov najvyšších súdnych autorít zakladajúcich dôvodnosť zastavenia konania. Trval na tom, že návrh žalobcu v tomto konaní bol podaný predčasne, v čoho dôsledku malo byť konanie zastavené. Žalovaný ďalej uviedol, že nepopiera, že dovolacie konanie vo veci samej nie je zákonnou prekážkou postupu konania, a preto neprestavuje dôvod na prerušenie konania, ale mal za to, že toto konanie malo byť prerušené do skončenia dovolacieho konania, pretože súd prvej inštancie, keď už toto konanie nezastavil z dôvodu prebiehajúceho konania, kde mali byť riešené trovy konania, ktorých zaplata sa žalobca domáha v tomto konaní, mal ho aspoň prerušiť. Prerušenie tohto konania do skončenia dovolacieho konania bolo dôvodné aj vzhľadom na povahu uplatneného nároku žalobcom. Zdôraznil, že ak bude dovolanie úspešné, bude nepochybne napadnutý rozsudok nesprávny a znovu sa stane predčasným. Aj z tohto dôvodu bolo pre účely posúdenia návrhu na prerušenie tohto konania dôležitým spôsobom sa vysporiadať s obsahom dovolania a aj ho ako dôkaz vykonať, čo sa nestalo. Nemožno sa teda, berúc do úvahy rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 23.11.2010, sp. zn. 5MCdo 17/2009, stotožniť so záverom žalobcu, že žaloba bola podaná dôvodne, pretože išlo o zjavne nedôvodnú a predčasnú žalobu, nakoľko v čase podania žaloby ešte nebolo v konaní vo veci samej, kde boli priznané trovy, rozhodnuté o uplatnenom nároku, ako ani o jeho trovách. Zároveň na prospech odvolacích dôvodov v odvolaní možno aplikovať aj záver žalobcu v jeho vyjadrení, že výrok o náhrade trov konania má charakter konštitutívny, pričom nevychádza z hmotného práva, ale práva procesného, čo podporuje záver, že rozhodnutie o trovách konania je závislé od existencie rozhodnutia vo veci samej a že sa o ňom

malo rozhodovať v konaní vo veci samej. Zároveň tento záver žalobcu podporuje argument žalovaného, že trovy konania boli priznané nesprávne.

27. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 17.10.2022, v ktorom zotrval v celom rozsahu na svojich skutkových a právnych tvrdeniach uvedených vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného. Dodal, že žalovaný si v tvrdeniach odporuje, keď na jednej strane nepopiera, že dovolacie konanie vo veci samej nie je zákonnou prekážkou postupu konania, a preto nepredstavuje dôvod na prerušenie konania, no zároveň tvrdí, že konanie malo byť aj tak prerušené do skončenia dovolacieho konania. Ani jeho tvrdenie, že predmetom konania vo veci samej by mali byť aj trovy konania, ktorých zaplataenia sa žalobca domáha v tomto konaní, nie je správne. Predmet konania je totiž vymedzený žalobou, pričom predmetom konania vo veci vedenej pod sp. zn. 25Cb/292/2004, nie je, a ani nikdy nebol nárok na vrátenie už zaplatených trov konania, uhradených na základe skôr vydaných právoplatných rozhodnutí, ktoré boli neskôr zrušené.

28. Ďalšie vyjadrenie podané nebolo.

29. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti I. výroku napadnutého rozhodnutia je potrebné odmietnuť a napadnutý rozsudok č.k. 32Cb/191/2010-388 zo dňa 21. júna 2022 v znení opravného uznesenia č.k. 32Cb/191/2010-451 zo dňa 8. decembra 2022 je potrebné potvrdiť ako vecne správny.

30. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

31. Podľa § 357 písm. n) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164.

32. Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

33. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

34. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

35. Odvolací súd na úvod konštatuje, že odvolanie žalovaného bolo podané včas, keď rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 32Cb/191/2010-388 zo dňa 21. júna 2022 bol právnomu zástupcovi žalovaného doručený dňa 06.08.2022, koniec lehoty na podanie odvolania žalovanému pripadol na nedeľu 21.08.2022, pričom odvolanie žalovaného bolo súdu doručené najbližší nasledujúci pracovný deň - 22.08.2022 (pondelok), t.j. v zákonnej lehote v zmysle § 362 ods. 1 CSP v spojení s § 121 ods. 4 CSP.

36. Čo sa týka I. výroku napadnutého rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je potrebné v tejto časti odmietnuť. Podľa § 355 ods. 2 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa. Podľa § 357 písm. n) CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 CSP. Zo znenia citovaného ustanovenia § 357 písm. n) CSP vyplýva, že zákon pripúšťa podať odvolanie proti uzneseniu o prerušení konania. V danom prípade však súd prvej inštancie žalovaným podanému návrhu na prerušenie konania nevyhovet, pričom proti zamietajúcemu uzneseniu odvolanie nie je prípustné (uvedené vyplýva i z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 512/2021 zo dňa 16. septembra 2021). Odvolací

súd z uvedeného dôvodu žalovaným podané odvolanie voči I. výroku napadnutého rozhodnutia podľa § 386 písm. c) CSP odmietol.

37. Čo sa týka zvyšnej časti napadnutého rozsudku odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I č.k. 32Cb/191/2010-388 zo dňa 21. júna 2022 v znení opravného uznesenia č.k. 32Cb/191/2010-451 zo dňa 8. decembra 2022, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu vecí. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

38. Predmetom konania je nárok žalobcu voči žalovanému na zaplatenie sumy 70.085,74 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom I. výkonom návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol, II. výkonom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 70.085,74 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 70.085,74 eur od 14. mája 2009 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a III. výkonom žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Žalovaný s uvedeným nesúhlasil a odvolaním napadol rozsudok súdu prvej inštancie namietajúc odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) CSP.

39. Žalobcom vymedzený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia majú predstavovať trovy konania vyplatené na základe súdneho rozhodnutia, ktoré bolo zrušené rozhodnutím dovolacieho súdu. Odvolateľ namietal, že nárok žalobcu bol uplatnený predčasne a nedôvodne, tvrdiac, že v prípade, keď právny dôvod plnenia odpadol z dôvodu rozhodnutia v konaní, kde boli trovy priznané, začína premičacia doba o nároku na vrátenie trov plynúť tým momentom, kedy bolo vyhlásené konečné rozhodnutie súdu, čo v danom prípade predstavuje nové rozhodnutie v konaní, kde boli trovy priznané. Odvolací súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. V súvislosti s nárokom žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia odvolací súd dáva do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 221/2020 zo dňa 16. novembra 2021, v ktorom uviedol, že „problematika rozhodovania o náhrade trov konania má základ v procesnom práve a právny pomer (vzájomné práva a povinnosti) medzi dotknutými stranami, ktorý autoritatívne rieši otázku priznanej náhrady trov konania, vzniká až na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má v tomto smere konštitutívnu povahu, pretože až do rozhodnutia všeobecného súdu o náhrade trov konania si strany medzi sebou nie sú povinné navzájom nič plniť a každá z nich znáša svoje vlastné trovy, ktoré jej v priebehu konania vznikli. Konštitutívny aspekt rozhodnutia o trovách konania sa neprejavuje len v rovine vzniku tohto právneho vzťahu, ale aj v súvisiacej rovine týkajúcej sa priznaného rozsahu tejto náhrady (jej výšky). Inými slovami, právoplatné a vykonateľné rozhodnutie všeobecného súdu o náhrade trov konania sa tak stáva právnym dôvodom plnenia, pričom zároveň platí, že jeho zrušenie na základe mimoriadneho opravného prostriedku alebo ústavnej sťažnosti má za následok dodatočné odpadnutie tohto dôvodu plnenia [§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka (m. m. II. ÚS 18/2016)]. Táto skutočnosť z časového hľadiska nastáva okamihom nadobudnutia právoplatnosti zrušujúceho rozhodnutia. Týmto momentom zároveň vzniká záväzok (§ 489 Občianskeho zákonníka), ktorého obsahom je povinnosť toho, kto sa bezdôvodne obohatil, vydať to, o čo sa obohatil, a s ňou korelujúce právo osoby, na úkor ktorej došlo k obohateniu, požadovať vydanie predmetu bezdôvodného obohatenia.“ S poukazom na uvedené sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v prípade ak dôjde k plneniu a následne dovolací súd (prípadne ústavný súd) rozhodnutie o trovách zruší, vzniká na strane tej strany sporu, ktorej bola náhrada trov konania zrušeným rozhodnutím priznaná, dňom právoplatnosti kasačného rozhodnutia, bezdôvodné obohatenie, získané plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, čo znamená, že príjemca náhrady trov konania je povinný prijatú platbu trov konania vrátiť. V danom prípade právoplatnosťou zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu došlo k odpadnutiu právneho titulu, na základe ktorého boli trovy konania uhradené a k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného.

40. Čo sa týka námietky žalovaného, že žalobca si mal nárok na uhradené trovy uplatniť v konaní, v ktorom bolo o nich rozhodované a v ktorom boli priznané, čiže v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/292/2004, pretože len v danom konaní je možné vyhodnotiť ich dôvodnosť a výšku, túto námietku odvolací súd považoval za nedôvodnú. Uvedená argumentácia odvolateľa nemá oporu v právnom poriadku. Odvolací súd i v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu

Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 221/2020 zo dňa 16. novembra 2021, v ktorom uviedol, že „Z konštitatívnej povahy rozhodnutia o náhrade trov konania tiež vyplýva, že už uhradená náhrada trov konania podľa právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené, nie je súčasťou trov súdneho konania pokračujúceho po tomto zrušení (porovnaj aj rozsudok najvyššieho súdu č. k. 2 Cz 71/87 z 27. októbra 1987). Nové rozhodnutie o náhrade trov súdneho konania tak zakladá novú právom uznanú povinnosť (nový právny dôvod) k ich náhrade.“ Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca ako pôvodne neúspešná strana sporu v predmetnom konaní uhradil druhej strane sporu priznané trovy konania, pričom následne dôvod tohto plnenia na základe zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu dodatočne odpadol, a žalovaný na vyzvanie odmietol žalobcovi vrátiť vyplatené trovy konania, žalobcovi nič nebránilo uplatniť si svoj nárok na súde samostatnou žalobou o vydanie bezdôvodného obohatenia.

41. Odvolateľ ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o výške a o splatnosti úrokov z omeškania, pretože 14.05.2009 nebolo právoplatné rozhodnutie vo veci samej vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/292/2004. Počítanie priznaného úroku z omeškania od 14.05.2009 žalovaný považoval za nespravodlivé a likvidačné a vo svojej podstate aj arbitrárne, pretože 14.05.2009 nikto nemohol vedieť, aké bude rozhodnutie vo veci samej. S poukazom na vyššie uvedené právne závery aj túto argumentáciu odvolateľa považoval odvolací súd za nedôvodnú, keďže nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnený v tomto konaní nie je závislý od právoplatného rozhodnutia v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25/292/2004 (nasledujúceho po zrušení pôvodného rozhodnutia dovolacím súdom). Žalovaný sa mohol vyhnúť plateniu úrokov z omeškania ak by na výzvu žalobcu vydal bezdôvodné obohatenie spočívajúce v uhradených trovách konania. Ak po rozhodnutí dovolacieho súdu žalobca vyzval žalovaného výzvou zo dňa 30.04.2009, doručenou dňa 06.05.2009, na vrátenie vyplatených trov konania, keďže právoplatný rozsudok, na základe ktorého boli trovy konania zaplatené, bol rozhodnutím dovolacieho súdu zrušený, a žalovaný si napriek výzve žalobcu svoju povinnosť v priebehu žalobcom stanovenej 7-dňovej lehoty od doručenia výzvy, nesplnil, dostal sa počnúc dňom 14.05.2009 do omeškania, čím mu zároveň vznikla sekundárna povinnosť uhradiť žalobcovi za každý deň svojho omeškania úroky (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, výšku priznaných úrokov z omeškania súd prvej inštancie určil k prvému dňu omeškania dlžníka v zmysle ust. § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., t.j. od 14.05.2009 v hodnote 9 % ročne (základná sadzba Európskej centrálnej banky 1 % + 8 %).

42. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj odvoláciu námietku, že o návrhu žalovaného na postup podľa § 138 CSP a návrhu na zastavenie konania súd prvej inštancie nerozhodol uznesením, aj keď tak podľa názoru žalovaného urobiť na základe § 234 ods. 1 CSP a nasl. mal a zároveň mal pripustiť aj opravný prostriedok. Podľa § 138 CSP, ak zo skutočností tvrdených v žalobe je po predbežnom právnom posúdení zrejmé, že žaloba je zjavne nedôvodná, súd vyzve žalobcu na späťvzatie žaloby. Na tento účel môže súd žalobcu vyslúchnuť. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že zákon postup podľa § 138 CSP nekonštruje ako osobitné návrhové konanie. Podľa názoru odvolacieho súdu sa preto súd ani osobitným procesným uznesením nemusí vysporiadať s návrhom žalovaného na postup podľa ust. 138 CSP a zastavenie konania, keďže nejde o osobitný procesný nárok strany na určitý procesný postup súdu, ale o procesný postup, ktorého využitie je na úvahe súdu limitovanej inými skutočnosťami ako návrhom strany. Okrem toho, vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe žalobcu vyhovel, je zrejmé, že žalobu nepovažoval za zjavne nedôvodnú, nebol teda daný dôvod pre postup súdu podľa ust. § 138 CSP, t.j. výzva žalobcu na späťvzatie žaloby a zastavenie konania. Naopak, z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že za nedôvodnú konajúci súd považoval procesnú obranu žalovaného, spočívajúcu okrem iného v tvrdení, že pohľadávka žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia zanikla na základe jednostranného zápočtu žalovaného z 26.06.2014. S uvedenou námietkou sa súd prvej inštancie vysporiadal v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje a na ktoré zároveň odkazuje. Odvolací súd nad rámec uvedeného podotýka, že zákon odvolanie pripúšťa len proti uzneseniu súdu, ktorým došlo k zastaveniu konania (§ 357 písm. a) CSP v spojení s § 355 ods. 2 CSP). Znamená to, že odvolanie nie je prípustné, ak bol síce podaný návrh na zastavenie konania, ale súd takémuto návrhu nevyhovel.

43. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na

tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

44. Odvolací súd, s ohľadom na vyššie uvedené, napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 32Cb/191/2010-388 zo dňa 21. júna 2022 v znení opravného uznesenia č.k. 32Cb/191/2010-451 zo dňa 8. decembra 2022 v časti II. a III. výroku potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

45. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešný žalobca nemá proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne v odvolacom konaní nevznikli.

46. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).